

V. BEKRACHTIGING EENER PROVINCIALE HEFFING IN ZUIDHOLLAND. (29)

Deze *wetsontwerpen* worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

VI. BEKRACHTIGING EENER PROVINCIALE HEFFING IN ZUIDHOLLAND. (32)

De beraadslaging wordt geopend.

De heer **Moolenburgh**: Mijnheer de Voorzitter! Ik wensch eene kleine opmerking te maken naar aanleiding van hetgeen bij de behandeling van dit wetsontwerp aan de overzijde van het Binnenhof is geschied. Dit zal evenwel geenen invloed op mijne uit te brengen stem hebben.

Er is in het Verslag van de Tweede Kamer gevraagd, waarom voor een jager met zijn paard f 0,10 wordt geheven, terwijl voor een persoon f 0,02 en voor een paard f 0,05, te zamen dus f 0,07 wordt gevorderd. Strekt dit verschil van f 0,03 soms ter vergoeding van het gebruik van het vaarwater door het gejaagde vaartuig?

Het Verslag was een eindverslag, en daarop is geen schriftelijk antwoord van de Regeering gegeven. Bij de openbare beraadslaging over het wetsontwerp echter verklaarde de Minister van Binnenlandsche Zaken, dat die drie centen meer niet worden geëischt voor het gebruik van het vaarwater, maar omdat een schuitenjager gewoonlijk meer haast heeft dan een gewoon ruiter en dus eene spoedige bediening eischt.

Nu is mijne opmerking deze. Moet in het reglement, dat zegt dat een jager met zijn paard 10 cent betaalt, niet worden bijgevoegd, dat deze een schuit moet jagen? Dit is de bedoeling geweest van de Provinciale Staten bij de vaststelling van het reglement. Zooals nu de zaak daar ligt, is de uitlegging in tegenspraak met het besluit tot de heffing.

Ik wil wel aannemen, dat een schuitenvoerder haast heeft en dat hij daarom iets meer moet betalen, maar geldt dit ook voor een jager, die geene schuit achter zich heeft, die bijv. eene schuit heeft weggebracht? Moet deze ook 10 cent betalen? Men zou kunnen meenen, dat een jager zonder schuit ook haast heeft, omdat hij eene andere schuit moet halen. Op deze wijze is de meerdere haast van dezen laatste en ook de hoogere heffing te zijnen aanzien te verklaren.

Ik heb deze opmerking willen maken, ofschoon ze mij niet er toe leiden zal het wetsontwerp te verwerpen of daarover hoofdelijke stemming te vragen.

De beraadslaging wordt gesloten.

Het *wetsontwerp* wordt zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

VII. BEKRACHTIGING EENER PROVINCIALE HEFFING IN FRIESLAND. (41)

VIII. BEKRACHTIGING EENER PROVINCIALE HEFFING IN OVERIJSSSEL. (47)

IX. WIJZIGING VAN HET VIDE HOOFDSTUK DER STAATSBEGROTING VOOR HET DIENSTJAAR 1887. (14)

X. BEKRACHTIGING VAN DEN ONDERHANDSCHEN VERKOOP VAN GROND TE ENSCHEDÉ AAN N. H. TER KUILE EN H. J. MORSMAN, FABRIKANTEN ALDAAR. (38)

XI. WIJZIGING VAN HOOFDSTUK VIIA DER STAATSBEGROTING VOOR HET DIENSTJAAR 1887. (31)

XII. WIJZIGING VAN HOOFDSTUK VIIB DER STAATSBEGROTING VOOR HET DIENSTJAAR 1887. (31)

XIII. BEKRACHTIGING EENER OVEREENKOMST MET DE STOOM-VAARTMAATSCHAPPIJ »ZEELAND". (21)

XIV. ONTEIGENING TEN BEHOEVE VAN EEN LOCAALSPORWEG VAN ENSCHEDÉ NAAR OLDENZAAL. (42)

Deze *wetsontwerpen* worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De vergadering wordt gesloten.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot verzekering van de toepassing van bij het Wetboek van Strafvordering toegelaten vrijheidsbeneming.

Bij het onderzoek van dit wetsontwerp in de afdeelingen bleek het, dat daartegen bij vele leden en op zeer verschillende gronden bezwaren bestonden.

Enige leden betwijfelden of er wel genoegzame aanleiding bestond om op grond van één arrest van den Hoogen Raad dit wetsontwerp in te dienen.

Andere leden hadden bezwaar tegen dit wetsontwerp, omdat, naar hun oordeel, hierdoor eene te groote bevoegdheid werd gegeven aan de ambtenaren van het openbaar ministerie met inbegrip van die bij de kantongerechten. Hun toch wordt als het ware een vrijbrief uitgereikt om iedere woning, waarin zij vermoeden, dat een verdachte zich kan ophouden, zelfs bij nacht binnen te dringen. Dit zal kunnen leiden tot de vrijheid om bij een ieder huiszoeking te doen zonder rechterlijk verlof.

Daartegenover stond het gevoelen van hen, die meenden, dat door dit wetsontwerp de executie van de strafvonnissen, vooral in uitgestrekte gemeenten, te zeer zal worden belemmerd en bijna onmogelijk zal worden. De burgemeester woont daar dikwijls ver af en zal niet altijd in staat zijn om zich dadelijk met den dienaar der openbare macht op weg te begeven om een veroordeelde te arresteeren. Ook van de wethouders is dit niet, misschien zelfs nog minder te verwachten. Zelfs al verleen de genoemde personen terstond de gevraagde hulp, dan is men niet zeker, dat men, bij de woning aankomende, den veroordeelde nog zal aantreffen. En het behoeft geen betoog, dat indien zulk eene vergeefsche reis eenige keeren zal zijn gemaakt, die uitkomst en op den eerbied voor de justitie en op de bereidvaardigheid van hen wier tegenwoordigheid vereischt wordt, een zeer ongunstigen invloed zal oefenen. Waarom, zoo vroeg men, de uitvoering van den last van het openbaar ministerie aan de tegenwoordigheid van een dezer personen gebonden?

Wanneer het ontwerp, gelijk velen daaruit meenen te moeten opmaken, op elke vrijheidsbeneming ziet in den uitgebreidsten zin en dus ook op aanhouding bij ontdekking op heeterdaad, dan schijnen de bezwaren daartegen nog grooter. Als de dienaar der openbare macht, die, volgens art. 39 Wetboek van Strafvordering, bij ontdekking op heeterdaad alles moet aanwenden om den dader in handen te krijgen, vóór de aanhouding eerst den last behoeft van den officier van justitie en daarna een der in het ontwerp genoemde personen moet halen om dien last te kunnen uitvoeren, dan zal in de meeste gevallen de dader zich inmiddels wel uit de voeten hebben gemaakt.

In het algemeen werd de vraag gedaan, waarom zoovele waarborgen worden gevorderd bij het binnentreden eener woning in de gevallen bij dit ontwerp bedoeld, wanneer in andere gevallen als regel alleen het vertoonen van den schriftelijken last voldoende wordt geacht, zooals b. v. bij art. 19 der wet van 2 Juni 1875, *Staatsblad* n°. 95 (toezicht op inrichtingen die gevaar, schade of hinder kunnen ver-

oorzaken), bij art. 4 der wet van 5 Juni 1875, *Staatsblad* n°. 110 (op het voorkomen van hondsdelheid), bij art. 10 § 2 der wet van 20 Juni 1862, *Staatsblad* n°. 62 (op den accijns op het binnenlandsch gedistilleerd), bij art. 26 der wet van 28 Juni 1881, *Staatsblad* n°. 97 (op den kleinhandel in sterken drank) en terwijl de Regeering bij het pas ingediende wetsontwerp tot het tegengaan van overmatigen arbeid van jeugdige personen en van vrouwen, Zitting 1888—1889, n°. 53 in art. 14 voor het binnentreden van fabrieken, werkplaatsen of vaartuigen tevens woningen zijnde, tegen den wil van den bewoner, alleen vordert schriftelijken last van den burgemeester of van den kantonrechter, en het opmaken van een proces-verbaal van dit binnentreden met het geven van een afschrift daarvan aan dengene wiens woning is binnengetreden.

Gaarne zoude men verder van den Minister vernemen of dit wetsontwerp ook toepasselijk is op het medebrengen van onwillige getuigen en van verdachten tegen wie rechtsingang is verleend, maar die op de dagvaarding van den rechter-commissaris niet verschijnen.

Nog werd de vraag gedaan of de ambtenaar van het openbaar ministerie in mogelijke gevallen als lastgever zelf eene woning tegen den wil van den bewoner kan binnentreden.

Van het binnentreden wordt in art. IV de opmaking van een proces-verbaal gevorderd. Moest niet zijn voorgeschreven

dat het proces-verbaal de redenen behoort te vermelden op grond waarvan men is binnengetreden en ook den last, die daartoe de bevoegdheid gaf?

Algemeen werd de opmerking gemaakt, dat de redactie der artikelen veel te wenschen overlaat.

In art. II wordt eene bevoegdheid gegeven, terwijl waarschijnlijk de bedoeling is de algemeene bevoegdheid bij art. I gegeven te beperken.

Art. II gebruikt de uitdrukking, dat het voor de toepassing noodig is, terwijl art. III spreekt van *bepaalde* noodzakelijkheid; men vroeg naar de grens tusschen noodzakelijkheid en bepaalde noodzakelijkheid.

In de Memorie van Antwoord wordt gesproken van eene speciale lastgeving van den ambtenaar van het openbaar ministerie, terwijl art. III van het ontwerp alleen vordert, dat de last uitdrukkelijk zij en dus eene algemeene lastgeving niet uitsluit.

Vastgesteld 6 December 1888.

PIJNAPPEL.
VAN TIENHOVEN.
VAN ROIJEN.
SIX.
THOOFT.

